Svensk författningssamling

SFS 2016:374

Utkom från trycket
den 3 maj 2016

Lag
om ändring i varumärkeslagen (2010:1877);

utfärdad den 21 april 2016.

Enligt riksdagens beslut[1] föreskrivs att 1 kap. 3 §, 2 kap. 8 § och 10 kap. 4–6 §§ och rubrikerna närmast före 1 kap. 3 § och 10 kap. 4 och 5 §§ varumärkeslagen (2010:1877) ska ha följande lydelse.

1 kap.

EU-varumärken

3 § Lagen innehåller även vissa bestämmelser om EU-varumärken.

Med EU-varumärken avses varumärken enligt rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken.

2 kap.

8 § Ett varumärke får inte registreras om det

1. är identiskt med ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma slag,
2. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken för varor eller tjänster av samma eller liknande slag, om det finns en risk för förväxling, inbegripet risken för att användningen av varumärket leder till uppfattningen att det finns ett samband mellan den som använder varumärket och innehavaren av varukännetecknet,
3. är identiskt med eller liknar ett äldre varukännetecken som är känt inom en betydande del av omsättningskretsen, och användningen av varumärket skulle dra otillbörlig fördel av eller utan skälig anledning vara till skada för varukännetecknets särskiljningsförmåga eller anseende, eller
4. kan förväxlas med ett kännetecken som användes här i landet eller i utlandet av någon annan vid tidpunkten för ansökan och som fortfarande används, om sökanden var i ond tro vid tidpunkten för ansökan.

Med ett varukännetecken avses i första stycket 1–3

1. ett varumärke som är registrerat enligt detta kapitel,
2. ett varumärke som är registrerat genom en internationell varumärkesregistrering som enligt 5 kap. fått giltighet i Sverige,
3. ett varukännetecken som är inarbetat, om det inarbetade skyddet gäller inom en väsentlig del av landet, samt
4. ett EU-varumärke.

[1] Prop. 2015/16:123, bet. 2015/16:NU18, rskr. 2015/16:202.

10 kap.

Särskilda bestämmelser om EU-varumärken

Avgifter för vissa åtgärder som rör EU-varumärken

4 § Föreskriven avgift ska betalas av den som

1. begär omvandling av en registrering av ett EU-varumärke eller en ansökan om registrering av ett EU-varumärke till en ansökan om nationell registrering av ett varumärke, eller

2. begär ett intyg enligt artikel 93 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424.

Bestämmelser som tillämpas för EU-varumärken

5 § Vid intrång i ett EU-varumärke tillämpas bestämmelserna i 8 kap. 1 § om ansvar för varumärkesintrång. I övrigt gäller 3 §, 8 kap. 2–8 §§ och 9 kap. i den utsträckning inte något annat följer av rådets förordning (EG) nr 207/2009, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424. I dessa fall ska det som sägs om varumärkesintrång gälla intrång i ett EU-varumärke.

Bestämmelserna i 8 kap. 1 och 2 §§ gäller dock inte vid intrång i ett EU-varumärke i en sådan transitsituation som avses i artikel 9.4 i rådets förordning (EG) nr 207/2009, i lydelsen enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/2424.

6 § Om det inte finns någon domstol som enligt rättegångsbalken är behörig att ta upp ett mål om hävning av registreringen av ett varumärke, om varumärkesintrång eller om fastställelse, väcks talan vid Stockholms tingsrätt.

Talan som avses i 5 § och i artikel 96 i rådets förordning (EG) nr 207/2009 väcks vid Stockholms tingsrätt.

---

1. Denna lag träder i kraft den 1 juni 2016.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande i fråga om åtgärder som har vidtagits eller rättigheter som har förvärvats före ikraftträdandet. För varumärken som har registrerats eller varumärkesregistreringar som har sökts före ikraftträdandet gäller dock de nya bestämmelserna.

På regeringens vägnar

PETER HULTQVIST

Amina Lundqvist
(Justitiedepartementet)

Wolters Kluwer
Elanders Sverige AB, 2016